

Capitolul 1

Sora mea mi-a salvat viața când eram doar un bebeluș. Uite cum s-a întâmplat. După o ceartă cu familia ei, mama s-a hotărât în toiul nopții să plece de acasă și să ne ia cu ea. Eu aveam doar câteva luni, așa că mama m-a pus în scoica de transport, pe care a așezat-o apoi pe mașină, până a mai îndesat ea niște lucruri în portbagaj. A pus-o după aceea pe Liz, care avea trei ani pe atunci, pe bancheta din spate. Mama trecea printr-o perioadă dificilă și avea multe pe cap – o nebunie, nebunie, nebunie, avea să spună mai târziu. Uitând cu desăvârșire că mă lăsase pe acoperișul mașinii, mama a demarat.

Liz a început să-mi strige numele, arătând cu degetul în sus. La început, mama n-a înțeles ce voia să spună Liz, dar până la urmă și-a dat seama ce făcuse și a frânat brusc. Scoica a alunecat pe capotă, dar pentru că eram legată cu centura, n-am pățit nimic. De fapt, nici măcar nu plângeam. Ani mai târziu, de câte ori mama povestea întâmplarea, care ei i se părea deosebit de amuzantă și o interpreta foarte teatral, obișnuia să mulțumească cerului că Liz fusese cu ochii-n patru, altfel scoica ar fi zburat cât colo și m-aș fi prăpădit.

Liz își amintea și ea totul foarte clar, dar ei nu i s-a părut niciodată amuzant. Ea mă salvase. O astfel de soră

era Liz. De aceea, în seara când a început toată harababura, nu eram îngrijorată că mama lipsea de patru zile. Îmi făceam mai multe griji în privința plăcintelor cu pui.

Uram când li se ardea crusta de deasupra, dar ni se stricase ceasul de la cuptor, așa că în seara aia urmăream plăcintele pe gemulețul de sticlă, fiindcă îndată ce începeau să se rumenească, trebuia să stai cu ochii pe ele.

Liz punea masa. Mama era plecată la Los Angeles pentru o audiție la un studio de înregistrări ca să obțină un contract pentru acompaniament vocal.

— Crezi că o să obțină slujba? am întrebat-o pe Liz.

— Habar n-am.

— Eu cred că da. Am o presimțire bună de data asta.

Mama se ducea des la Los Angeles de când ne mutaserăm în Lost Lake, un orașel din Deșertul Colorado, în sudul Californiei. De obicei lipsea doar o noapte sau două, niciodată atât de mult ca acum. Nu știam exact când avea să se întoarcă și, fiindcă aveam telefonul tăiat – mama se certase cu cei de la compania de telefonie din cauza unor apeluri interurbane pe care susținea că nu le făcuse –, nu avea cum să ne sune.

Totuși, nu ni se părea prea grav. Cariera îi ocupa mamei mare parte din timp. Chiar și când eram mai mici, găsea o bonă sau o prietenă să stea cu noi, iar ea pleca în vreun loc ca Nashville, de exemplu, așa că eu și Liz eram obișnuite să fim pe cont propriu. Liz era șefa, fiindcă ea avea cinspe ani, iar eu abia împlinisem doispe, însă nu eram genul de copil care să aibă nevoie să stai după el.

Când era mama plecată, nu mâncam decât plăcinte cu pui. Îmi plăceau la nebunie și eram în stare să mănânc așa ceva în fiecare seară, iar Liz zicea că dacă beai și un pahar de lapte împreună cu plăcintele cu pui, atunci aveai parte de o cină care includea toate cele patru grupe de hrană.

Carne, legume, cereale și lactate – așa că erau hrana perfectă.

În plus, era și distractiv să le mănânci. Aveam fiecare câte o plăcintă așezată pe farfuria șmecheră din folie de aluminiu și puteam face ce voiam cu ele. Mie-mi plăcea să sparg crusta și s-o amestec cu mazărea și bucățelele de morcov și sosul gălbui. Liz era de părere că amestecatul e o chestie necivilizată. Și se mai înmuia și crusta, or, plăcintele de pui i se păreau apetisante tocmai datorită contrastului dintre crusta crocantă și umplutura moale. Îi plăcea să lase crusta intactă și să taie câte o bucățică perfectă pentru fiecare îmbucătură.

Când crusta s-a făcut de un maro arămiu minunat, i-am spus lui Liz că plăcintele erau gata. Le-a scos din cuptor și ne-am așezat amândouă la masa roșie de plastic.

Când eram singure acasă, ne plăcea să jucăm în timpul cinei jocuri inventate de Liz. Unul dintre ele se numea Mestecă-și-Scuipă: trebuia să aștepti până cealaltă persoană avea gura plină de mâncare sau de lapte, după care să încerci s-o faci să râdă. Liz câștiga cam de fiecare dată, pentru că era destul de ușor să mă facă pe mine să râd. De fapt, uneori râdeam așa de tare că îmi dădea laptele pe nas.

Un alt joc pe care-l inventase Liz se numea Jocul Minciunilor. Cineva spunea două propoziții, una adevărată și o minciună, iar cealaltă persoană putea să pună cinci întrebări despre cele două propoziții ca să ghicească care era o minciună. De obicei, Liz era cea care câștiga și la Jocul Minciunilor, dar, la fel ca la Mestecă-și-Scuipă, nu conta cine câștiga. Amuzant era jocul în sine. În seara aceea eram bucuroasă pentru că găsisem două propoziții care mi se păreau încuietoare: *ochii unei broaște îi ajung în gură atunci când înghite și sângele broaștelor e verde.*

— E ușor, a zis Liz. Sângele verde e o minciună.

— Nu pot să cred că ai ghicit imediat.

— Am disecat broaște la ora de biologie.

Încă mai discutam despre cât de amuzant și bizar era că broaștele își folosesc ochii ca să înghită, când a intrat mama pe ușă, ducând în brațe o cutie albă legată cu o sfoară roșie.

— Tartă cu lămâie pentru fetele mele! a zis ea, ridicând cutia la vedere.

Chipul îi strălucea și zâmbea cu ghidușie.

— E o ocazie specială, pentru că viețile noastre sunt pe cale să se schimbe.

În timp ce tăia tarta și ne împărțea feliile, ne-a povestit cum s-a dus la studioul de înregistrări, unde a cunoscut un bărbat. Era un producător de discuri pe nume Mark Parker, iar el îi spusese că motivul pentru care nu obținea contracte pentru acompaniament era acela că avea o voce prea distinctă și le acoperea pe soliste.

— Mark zice că nu sunt făcută să fiu vioara a doua pentru nimeni, ne-a explicat mama.

Mark îi spusese că avea stofă de vedetă și o dusesse la cină, unde discutaseră despre cum să dea un avânt carierei ei.

— E așa de deștept și de amuzant, ne-a zis mama. O să vă placă la nebunie de el, fetelor.

— E serios sau e vreun pierde-vară? am întrebat-o.

— Ai grijă cum vorbești, Bean, m-a atenționat mama.

*

Bean¹ nu e numele meu adevărat, desigur, dar așa-mi zice toată lumea. Bean. N-a fost ideea mea. Când m-am născut, mama m-a botezat Jean, dar când m-a văzut prima

¹ *Fasole* în lb. engleză, în original.

dată, Liz mi-a zis Jean the Bean pentru că eram micuță ca un bob de fasole și pentru că rima – Liz făcea tot timpul rime –, iar după aceea doar Bean pentru că era mai scurt. Câteodată însă îl lungea, și-mi zicea Beaner sau Bean Head¹, sau Clean Bean² după ce făceam baie, ori Lean Bean³ pentru că eram așa de slabă, Queen Bean⁴ ca să mă facă să mă simt bine, sau Mean Bean⁵ dacă eram prost dispusă. Odată, când am făcut toxiinfecție alimentară după ce am mâncat un castron cu chili stricat, mi-a zis Green Bean⁶, iar mai târziu, când vomitam și mă simțeam și mai rău, mi-a zis Greener Beaner⁷.

Liz nu se putea abține să facă jocuri de cuvinte. De asta-i și plăcea atât de mult numele noului oraș în care ne mutaserăm, Lost Lake⁸. „Să mergem să-l căutăm“, zicea, sau „Mă întreb unde s-o fi pierdut“ sau „Poate că lacul ar trebui să-ntrebe încotro s-o ia“.

Ne mutaserăm din Pasadena în Lost Lake cu patru luni în urmă, în prima zi a anului 1970. Mama a zis că schimbarea decorului ne va oferi un nou început pentru noua decadă. După părerea mea, Lost Lake era un loc destul de drăguț. Majoritatea oamenilor care locuiau acolo erau mexicani care creșteau găini și capre în curți, unde practic stăteau și ei, făcând grătare sau dansând pe muzica mexicană care răsuna din radiouri. Pe străzile prăfuite hoinăreau câini și pisici, iar canalele de irigație de la marginea

¹ Cap de păstaie.

² Bean Curățica.

³ Bean Pricăjita.

⁴ Regina Bean.

⁵ Răutăcioasa Bean.

⁶ Bean cea Verde.

⁷ Bean cea și mai Verde.

⁸ Lacul Pierdut.

oraşului duceau apa spre câmpurile semănate. Nu se uita nimeni strâmb la tine dacă purtai hainele vechi ale surorii tale mai mari sau dacă mama ta conducea un Dart maro, vechi. Vecinii noştri locuiau în case făcute din chirpici, dar noi am închiriat o căsuţă din beton cu verandă. Mama a venit cu ideea să vopsim plăcile de beton turcoaz şi uşa şi pervazurile portocaliu.

— Nici măcar să nu ne prefacem că vrem să ne integrăm, ne-a spus.

Mama era cântăreaţă, compozitoare şi actriţă. Nu jucase niciodată într-un film şi nici nu înregistrase vreun disc, dar detesta să fie numită „aspirantă”, şi, ca s-o spunem pe-a dreaptă, era ceva mai în vârstă decât persoanele descrise astfel în revistele de cinematografie pe care obişnuia să le cumpere. Mai avea puţin şi împlinea treizeci şi şase de ani şi se plângea că toate cântăreţele care aveau succes, cum ar fi Janis Joplin sau Joni Mitchell, erau cu cel puţin zece ani mai tinere decât ea.

Dar chiar şi-aşa, mama spunea mereu că şansa ei e chiar după colţ. Uneori era sunată după câte o audiţie, dar de obicei venea acasă clătinând din cap şi spunând că tipii de la studio erau doar nişte pierde-vară, care nu voiseră altceva decât să mai arunce o privire la decolteul ei. Aşa că, deşi mama avea o carieră, nu era ceva care să aducă cine ştie ce câştig – încă. În mare parte, trăiam din moştenirea mamei. Nu fusese o sumă prea mare de la început, iar cam pe când ne-am mutat în Lost Lake, aveam deja un buget destul de strâmtorat.

Când nu se ducea la L.A. – ceea ce era epuizant pentru că drumul dura aproape patru ore dus, patru ore întors – mama obişnuia să doarmă până târziu şi să-şi petreacă timpul compunând cântece şi interpretându-le la una dintre cele patru chitare ale ei. Preferata ei, o Zemaitis

din 1961, valora cât chiria pe un an. Mai avea o Gibson Southern Jumbo, o Martin de culoarea mierii și o chitară spaniolă din palisandru brazilian. Când nu repeta vreun cântec, lucra la un musical bazat pe povestea vieții ei, despre cum se îndepărtase de familia ei sudistă sufocantă, despre cum își părăsise soțul nemernic și șirul de iubiți ratați – laolaltă cu toți pierde-vară care nu ajunseseră la statutul de iubiți – și despre cum își descoperise adevărata voce în muzică. Titlul piesei era *Găsirea magiei*.

Mama zicea mereu că secretul procesului creativ este să găsești magia. Asta trebuia să faci în viață, spunea ea. Să găsești magia. În armonia muzicală, în picăturile de ploaie care-ți udau fața, în soarele care-ți încălzea umărul gol, în roua dimineții care-ți uda tenișii și în florile sălbatice pe care le adunai pe degeaba de pe marginea unui șanț, în dragostea la prima vedere și în amintirile triste despre cineva dispărut. „Găsiți magia“, ne spunea mama mereu. „Și dacă nu reușiți să găsiți magia“, adăuga ea, „atunci faceți-o voi.“

Noi trei eram magice, îi plăcea mamei să spună. Ne asigura tot timpul că indiferent cât de faimoasă avea să ajungă, nimic nu va fi vreodată mai important decât fetele ei. Eram un trib din trei persoane, zicea ea. Trei e un număr perfect, continua. Gândiți-vă. Sfânta Treime, trei muschetari, trei magi de la răsărit, trei purceluși, trei prostănaci, trei șoareci orbi, trei dorințe, trei încercări, trei e cu noroc. Noi trei ne eram de ajuns, zicea mama.

Dar asta n-o împiedica să iasă mereu în oraș cu câte-un pierde-vară.

Capitolul 2

În următoarele câteva săptămâni, mama a vorbit întruna despre cum o „descoperise“ Mark Parker. O spunea ca pe o glumă, dar îți dădeai seama că era și ceva de basm în toată povestea asta, care o atrăgea. Era un moment magic.

Mama a început să plece tot mai des la Los Angeles – câteodată pentru o zi, alteori pentru două sau trei zile –, iar când se întorcea avea tolba plină de povești cu Mark Parker. Era un tip extraordinar, zicea ea. Lucra cu ea la *Găsirea Magiei*, scurta versurile, îi refăcea frazarea, cizela aranjamentul. Mark era autorul din umbră a numeroase versuri, ne-a spus mama. Într-o zi a venit acasă cu un album și ne-a arătat coperta desfășurată. Mark încercuise versurile unui cântec de dragoste și mâzgălise alături: „Am scris asta pentru tine încă dinainte de-a te cunoaște.“

Mark era specialist în aranjamente muzicale. Într-o altă zi, mama iar a venit cu un disc, de data asta al celor de la Tokens, cu hitul lor *The Lion Sleeps Tonight*. Mark făcuse aranjamentul muzical pentru melodie, care mai fusese înregistrată de câteva ori până atunci, dar fără să se întâmple mare lucru. La început, Tokens n-au acceptat versiunea lui Mark, dar până la urmă a reușit să-i convingă și chiar i-a acompaniat vocal. Dacă ascultai cu atenție, îi auzai vocea baritonală în armonii.

Mama era o femeie încă drăguță pentru o mamă. Fusese aleasă regina balului de absolvire la liceul ei din Virginia și era foarte evident de ce. Avea ochi mari căprui și păr blond cu șuvițe decolorate de soare, pe care-l purta prins în coadă când stătea acasă, dar pieptănat și coafat când se ducea la Los Angeles. Mai pusese câteva kilograme pe ea de când terminase liceul, dar creșterea în greutate, zicea ea, îi mai adăugase ceva și la decolteu, iar o cântăreață are întotdeauna nevoie de ceva în plus la departamentul ăsta. Măcar erai sunată înapoi, chiar dacă nu se întâmpla nimic altceva.

Lui Mark îi plăceau rotunjimile ei, ne spusese mama, și după ce a început să iasă cu el, se comporta și arăta mai tânără decât era. Când venea acasă, ne povestea cu ochii înșuflețiți cum o dusesse Mark la plimbare cu barca, cum îi gătise scoici sotate, iar altă dată cum îl învățase ea să danseze Carolina shag. Pe mama o chema Charlotte, iar Mark inventase un cocktail pentru ea, cu lichior de pier-sici, bourbon, grenadine și Tab, pe care-l denumise Shakin' Charlotte.

Totuși, Mark nu era întru totul perfect. Avea și o parte întunecată, ne-a explicat mama. Avea toane, cum au toți artiștii adevărați, dar și ea avea, așa că aveau parte de numeroase momente furtunoase în relația lor. Câteodată, mama îl suna pe Mark noaptea târziu – plătise facturile cu probleme, așa că aveam din nou telefon –, iar eu și Liz o auzeam țipând în telefon lucruri de felul „Cântecul ăsta trebuie să se termine cu un acord, nu cu un *fade-out!*“ sau „Mark, ai așteptări prea mari de la mine!“. Erau dispute creative, ne spunea mama. Mark era pe cale să producă o casetă demo cu cele mai bune cântece ale ei, ca să o prezinte marilor case de discuri, și era normal ca artiștii să

aibă divergențe tumultoase pe măsură ce se apropia termenul limită.

O tot întrebam pe mama când aveam să-l cunoaștem și noi pe Mark Parker. Mama ne-a spus că Mark era foarte ocupat, zbura mereu la New York sau la Londra și n-avea timp să vină tocmai până în Lost Lake. Am propus să mergem noi cu mașina la Los Angeles într-un weekend să ne întâlnim cu el, dar mama a clătinat din cap.

— Bean, adevărul este că e gelos pe tine și pe Liz. Mi-a spus că i se pare că vorbesc prea mult despre voi. Mă tem că Mark poate fi un pic cam posesiv.

La câteva luni de când începuse să se vadă cu Mark, mama a venit acasă și ne-a anunțat că, în ciuda programului său aglomerat și a posesivității lui, Mark spusese că e de acord să vină la Lost Lake și să ne cunoască pe mine și pe Liz miercurea viitoare, când ieșeam de la școală. Ne-am petrecut toate trei seara de marți făcând curățenie cu frenezie în căsuță, îndesând vechituri în debara, frecând jegul de pe chiuveta din bucătărie și de pe toaletă, mutând scaunul mov stil fluture al mamei, cât să acopere pata de pe covor unde vărsase ea ceai, curățând clanțele ușilor și pervazurile ferestrelor, descurcând clopoștii de vânt ai mamei și răzuind urmele uscate și dubioase de pe podea, rămase de la jocul de Mestecă-și-Scuipă. În timp ce roboteam, cântam *The Lion Sleeps Tonight*. Cântam împreună la „In the jungle, the mighty jungle...” Apoi Liz cânta refrenul cu „o-wim-o-weh-o-wim-o-weh o-wim-o-weh”, mama cânta notele mai înalte de la „a-wooo-woowooo”, iar eu intram la partea de bas: „ee-dum-bumbuway.”

*

A doua zi, imediat ce-am ieșit de la școală, m-am grăbit spre casă. Eram în clasa a șasea, la școala generală,

iar Liz era în primul an de liceu, așa că mereu ajungeam prima acasă. Mama ne spusese că Mark conducea un Triumph TR3 cu spițe metalice, dar singura mașină parcată în fața căsuței noastre era vechiul nostru Dart maro, și când am intrat în casă am găsit-o pe mama așezată pe podea, într-un haos de cărți, discuri și partituri pe care le trăsese de pe rafturi. Arăta plânsă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— A plecat, a zis mama.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ne-am certat. Ți-am zis că are toane.

Ca să-l ademenească pe Mark la Lost Lake, mi-a povestit mama, îi spusese că eu și Liz o să petrecem noaptea la niște prietene. Când a ajuns, mama i-a spus că a avut loc o mică schimbare de planuri și că eu și Liz urma să venim acasă după școală. Mark a luat foc. A zis că se simțea păcălit, prins în capcană și a țâșnit pe ușă afară.

— Ce dobitoc, am zis.

— Nu e dobitoc. E pasional. E byronian. Și e obsedat de mine.

— Atunci o să se-ntoarcă.

— Nu cred, a zis mama. E destul de grav. A zis că se duce la vila lui din Italia.

— Mark are o vilă în Italia?

— Nu-i chiar a lui. E a unui prieten de-al lui, producător de filme, dar îl lasă și pe Mark să se ducă acolo.

— Uau! am zis.

Mama își dorea dintotdeauna să vadă Italia, și uite un tip care putea să ia avionul și să se ducă acolo oricând avea chef. Exceptând faptul că nu voia să ne cunoască pe mine și pe Liz, Mark Parker era tot ce-și dorise mama vreodată de la un bărbat.